

POSTANOWIENIE

Dnia 13 kwietnia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Iwulski

w sprawie z odwołania Akademii w Ś. poprzednio Wyższa Szkoła w Ś. i M. K.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddziałowi w Poznaniu
przy udziale zainteresowanej Fundacji E.
o wysokość podstawy wymiaru składek,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 13 kwietnia 2023 r.,
skargi kasacyjnej odwołującej się Akademii
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu
z dnia 13 października 2021 r., sygn. akt III AUa 816/20,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. odstępuje od obciążenia odwołującej się zwrotem kosztów postępowania kasacyjnego na rzecz organu rentowego.**

UZASADNIENIE

Decyzją z 4 grudnia 2018 r., Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Poznaniu stwierdził, że podstawa wymiaru składek na obowiązkowe ubezpieczenia emerytalne, rentowe, chorobowe, wypadkowe i zdrowotne M. K. z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę u płatnika składek Wyższej Szkoły (dalej jako: "płatnik") za okres 10/13-12/17 jest równa kwotom wskazanym w sentencji decyzji.

Wyrokiem z dnia 5 marca 2020 r., VIII U 242/19, Sąd Okręgowy w Poznaniu uwzględnił częściowo odwołanie płatnika składek i M. K. przez zmianę zaskarżonej

decyzji organu rentowego i wyłączenie z podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne, rentowe, chorobowe, wypadkowe i zdrowotne świadczeń wypłacanych M. K. jako stypendium naukowe. Natomiast co do wliczenia do podstawy wymiaru składek przychodu uzyskanego przez odwołującą się z umowy o dzieło zawartej z Fundacją E. w Ś. odwołanie oddalono. W punkcie 3 wyroku koszty procesu wzajemnie zniesiono.

Sąd Apelacyjny-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Poznaniu wyrokiem z dnia 13 października 2021 r., III AUa 816/20, na skutek apelacji płatnika składek w pkt 1) zmienił zaskarżony wyrok w pkt 1 i oddalił odwołania płatnika składek i M. K. od decyzji z dnia 4 grudnia 2018 r. w zakresie wliczenia do podstawy wymiaru składek stypendium naukowego; w pkt 2) zmienił zaskarżony wyrok w punkcie 3 i zasądził od odwołujących się na rzecz organu rentowego kwoty po 5.400 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego; w pkt 3) oddalił apelację płatnika składek; w pkt 4) zasądził od płatnika składek na rzecz organu rentowego kwotę 4.050 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym, z ustawowymi odsetkami za opóźnienie za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia odpisu wyroku do dnia zapłaty.

Pełnomocnik Wyższej Szkoły zaskarżył powyższy wyrok w części to jest: - w pkt 1 - w zakresie w jakim Sąd zmienił zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego w Poznaniu w pkt 1 i oddalił odwołanie płatnika składek; - w pkt 2 - w zakresie w jakim Sąd zmienił zaskarżony wyrok i zasądził od płatnika składek na rzecz pozwanego organu rentowego zwrot kosztów postępowania przed Sądem pierwszej instancji; a w pkt 3 i 4 - w całości. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił naruszenie: 1. art. 111 ust. 1 pkt 2 w związku z art. 111 ust. 5 ustawy - Prawo o szkolnictwie wyższym z dnia 27 lipca 2005 r. w związku z § 1 ust. 1 Statutu Wyższej Szkoły; 2. art. 4 pkt 9 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych w związku z art. 12 ust. 1 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych w związku z art. 22 k.p. w związku z § 2 ust. 1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 18 grudnia 1998 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe; 3. art. 8 ust. 2a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych.

Przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadniono koniecznością dokonania wykładni art. 4 pkt 9 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych w związku z art. 12 ust. 1 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych w związku z art. 22 k.p. w związku z § 2 ust. 1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 18 grudnia 1998 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe i w związku z tym konieczność rozstrzygnięcia: 1) czy stypendium przyznawane na podstawie przepisów ustawy - Prawo o szkolnictwie wyższym przez uczelnię wyższą niebędącą państwową ani samorządową osobą prawną, którego zasady przyznawania zostały zatwierdzone przez ministra właściwego do spraw szkolnictwa wyższego i nauki i które zostało przyznane pracownikowi tej uczelni zatrudnionemu na podstawie umowy o pracę stanowi przychód tego pracownika z tytułu zatrudnienia w ramach stosunku pracy w rozumieniu art. 4 pkt 9 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych w związku z art. 12 ust. 1 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, podlegający doliczeniu do podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne? a w przypadku odpowiedzi pozytywnej na powyższej pytanie: 2) czy art. 21 ust. 1 pkt 39 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych w związku z art. 4 pkt 9 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych stanowi podstawę zwolnienia przychodów uzyskanych przez pracownika uczelni wyższej niebędącej państwową ani samorządową osobą prawną z tytułu stypendium przyznawanego i wypłacanego przez tę uczelnię, którego zasady przyznawania zostały zatwierdzone przez ministra właściwego do spraw szkolnictwa wyższego i nauki, od obowiązku doliczenia do podstawy wymiaru składek na obowiązkowe ubezpieczenia społeczne?

Ponadto - zdaniem skarżącego - skarga jest oczywiście uzasadniona, o czym świadczy oczywiste i rażące naruszenie przez Sąd Apelacyjny art. 111 ust. 1 pkt 2 w związku z art. 111 ust. 5 ustawy - Prawo o szkolnictwie wyższym z dnia 27 lipca 2005 r. w związku z § 1 ust. 1 Statutu Wyższej Szkoły polegające na błędnym zastosowaniu w sprawie art. 111 ust. 1 pkt 2 ustawy - Prawo o szkolnictwie wyższym i ustaleniu na jego podstawie postaci obowiązków pracowniczych ubezpieczonego wynikających z umowy o pracę zawartej z tą Szkołą w zakresie obowiązku prowadzenia pracy naukowej i badań naukowych,

podczas gdy z uwagi na fakt, iż Szkoła jest uczelnią zawodową, a nie uczelnią akademicką, do obowiązków pracowniczych ubezpieczonego wynikających z umowy o pracę w zakresie obowiązku prowadzenia pracy naukowej i badań naukowych powinien znaleźć zastosowanie art. 111 ust. 5 wskazanej ustawy.

Mając na uwadze powyższe, skarżący wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania; uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i orzeczenie co do istoty sprawy, w ten sposób, że Sąd Najwyższy: - oddali apelację pozwanego organu rentowego w całości; - zmieni zaskarżony wyrok Sądu pierwszej instancji w ten sposób, że zmieni zaskarżoną decyzję w ten sposób, że z podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne, rentowe, chorobowe, wypadkowe i zdrowotne wyłączy przychody ubezpieczonej wypłacone jej z tytułu umowy o dzieło zawartej z Fundacją E.; - zasądzi od pozwanego organu rentowego na rzecz na rzecz Wyższej Szkoły zwrot kosztów postępowania przed Sądem pierwszej i drugiej instancji, w tym zwrot kosztów zastępstwa procesowego w obu instancjach według norm przepisanych, ewentualnie wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi drugiej instancji oraz o zasądzenie od organu rentowego na rzecz płatnika składek zwrotu kosztów postępowania przed Sądem Najwyższym, w tym zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną organ rentowy wniósł o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, ewentualnie o oddalenie skargi kasacyjnej i w obu przypadkach o zasądzenie od skarżącego na rzecz organu rentowego kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna odwołującego się płatnika nie kwalifikuje się do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście

uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Wniesiona w sprawie skarga kasacyjna zawiera wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania uzasadniony potrzebą wykładni przepisów prawnych wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.) oraz tym, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.). Nie można jednak uznać, że skarżąca wykazała istnienie przesłanek przyjęcia skargi do rozpoznania określonych w art. 398⁹ § 1 pkt 2 i 4 k.p.c. Nie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.), jak i nie występuje w sprawie istotne zagadnienie prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), jeżeli Sąd Najwyższy zajął już stanowisko w kwestii tego zagadnienia prawnego lub wykładni przepisów i wyraził swój pogląd we wcześniejszych orzeczeniach, a nie zachodzą żadne okoliczności uzasadniające zmianę tego poglądu (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 3 marca 2020 r., II PK 36/19, LEX nr 3034647; z dnia 12 maja 2020 r., I UK 128/19, LEX nr 3026475; z dnia 12 marca 2010 r., II UK 400/09, LEX nr 577468; z dnia 19 stycznia 2012 r., I UK 328/11, LEX nr 1215423; z dnia 19 marca 2012 r., II PK 294/11, LEX nr 1214578; z dnia 10 kwietnia 2018 r., I CSK 733/17, LEX nr 2495968; z dnia 10 kwietnia 2018 r., II PK 143/17, LEX nr 2525398; z dnia 19 kwietnia 2018 r., I CSK 709/17, LEX nr 2486162; z dnia 23 maja 2018 r., I CSK 33/18, LEX nr 2508114; z dnia 16 stycznia 2003 r., I PK 230/02, OSNP-wkładka 2003 nr 13, poz. 5).

Przedstawiane problemy prawne, jak i wykładnia art. 111 ust. 1 pkt 2 w związku z art. 111 ust. 5 ustawy z dnia 27 lipca 2005 r.- Prawo o szkolnictwie wyższym w związku z § 1 ust. 1 Statutu Wyższej Szkoły została poddana ocenie przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 20 października 2022 r., II USKP 21/22 (LEX nr 3477160), w sprawie z odwołania Wyższej Szkoły od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, II Oddziału w Poznaniu z dnia 4 grudnia 2018 r., stwierdzającej, że podstawa wymiaru składek na obowiązkowe ubezpieczenia emerytalne, rentowe, chorobowe, wypadkowe i zdrowotne z tytułu umowy o pracę u

płatnika składek wynosi kwoty szczegółowo wskazane w tej decyzji za poszczególne miesiące okresu od października 2013 r. do grudnia 2017 r. uwzględniające (także): 1) przychód pracownika nazwany przez pracodawcę "stypendium naukowym", 2) przychód pracownika uzyskiwany w ramach umów o dzieło zawartych z Fundacją E.. Wyjaśniono w nim, że katalog obowiązków pracowników akademickich na gruncie obowiązującej poprzednio ustawy - Prawo o szkolnictwie wyższym został określony w art. 111, jednak wymienione w nim obowiązki nie miały charakteru wyczerpującego. Przepis ten określał istotę aktywności zawodowej poszczególnych grup nauczycieli akademickich. Pozostałe obowiązki nauczycieli akademickich wynikają z innych przepisów Prawa o szkolnictwie wyższym, przepisów szczególnych oraz z przepisów powszechnego prawa pracy, które stosuje się w zakresie nieuregulowanym w tej pragmatyce (art. 136 ust. 1 ustawy - Prawo o szkolnictwie wyższym). Treść obowiązków do pewnego stopnia mogły również determinować postanowienia autonomicznych źródeł prawa, w tym statutów szkół wyższych. W każdym przypadku doprecyzowanie obowiązku może nastąpić w akcie, na podstawie którego powstaje stosunek pracy. Przedmiot obowiązków zawodowych wyliczonych w art. 111 ustawy - Prawo o szkolnictwie wyższym odpowiadał charakterowi pracy w poszczególnych grupach nauczycieli akademickich. W przypadku pracowników naukowo-dydaktycznych są to: praca naukowa, obowiązki dydaktyczne oraz zaangażowanie organizacyjne. W przypadku tego rodzaju pracowników charakterystyczne jest połączenie aktywności naukowej i dydaktycznej. W odróżnieniu od tej grupy pracownicy naukowcy są obowiązani jedynie do aktywności naukowej i organizacyjnej, a pracownicy dydaktyczni mają przede wszystkim realizować obowiązki z zakresu kształcenia i wychowywania studentów, obok których ustawodawca wymienia aktywność organizacyjną oraz podnoszenie kwalifikacji zawodowych. (Ł. Pisarczyk [w:] Akademickie prawo pracy. Komentarz do art. 107-158 oraz 196-201a i 226 ustawy - Prawo o szkolnictwie wyższym, red. K. W. Baran, Warszawa 2015, art. 111).

Z ustaleń faktycznych wiążących Sąd Najwyższy w tamtej sprawie (II USKP 21/22) - tak jak i w niniejszej sprawie - wynikało, że ubezpieczony(a) był zatrudniony na stanowisku pracownika naukowo-dydaktycznego, zatem miał do

niego zastosowanie art. 111 ustawy - Prawo o szkolnictwie wyższym również w zakresie wykonywania obowiązków, do których należy zaliczyć również te o charakterze naukowym. Wynikało to dodatkowo z postanowień Statutu, w tym § 46 ust. 1, który w zakresie obowiązków pracowników odwoływał się ogólnie do treści art. 111 ustawy - Prawo o szkolnictwie wyższym, bez szczegółowego wskazania ust. 5 tego artykułu. Ponadto, z istoty umowy o pracę z ubezpieczonym, zatrudnionym na stanowisku naukowo-dydaktycznym wynikał obowiązek pracowniczy w postaci realizacji określonych prac naukowo-badawczych - ze względu na rodzaj umówionej pracy, to jest pracę pracownika naukowo-dydaktycznego. Na sferę aktywności naukowej (pracownicy naukowo-dydaktyczni oraz naukowci) składają się: prowadzenie badań naukowych i prac rozwojowych, a także rozwijanie twórczości naukowej albo artystycznej (w zależności od charakteru pracy). Oba elementy wskazane przez ustawodawcę (badania i twórczość) są ze sobą ściśle powiązane. W wielu dziedzinach twórczość stanowi bowiem rezultat pewnego procesu naukowego (badawczego), którego efektem mają być określone osiągnięcia naukowe. Dlatego prawidłowe wykonanie obowiązku nałożonego przez ustawę wymaga zarówno aktywności badawczej, jak i efektów procesu twórczego.

Sąd Najwyższy miał przy tym na uwadze (zgodnie z sugestią skarżącej w rozpoznawanej sprawie), że w szczególny sposób ustawodawca traktuje nauczycieli akademickich zatrudnionych na uczelniach zawodowych, stanowiąc, że mogą oni - ale nie muszą - uczestniczyć w pracach badawczych, nie zastrzegając przy tym, iż chodzi tylko o pracowników dydaktycznych zatrudnionych na tych uczelniach. Podkreślił, że stwarza to sugestię, że w uczelniach tych nie można zatrudniać nauczycieli akademickich na stanowiskach naukowo-dydaktycznych i dydaktycznych, ale jedynie można wykonywać pracę na stanowiskach dydaktycznych i jednocześnie może to prowadzić do wniosku, że o ile na uczelniach zawodowych do prowadzenia prac naukowych mogą zostać zobowiązani np. wykładowcy, o tyle możliwości takiej nie ma w przypadku pracowników dydaktycznych zatrudnionych na innych uczelniach. Odnosząc się do tego poglądu, Sąd Najwyższy zgodził się ze stanowiskiem doktryny, że art. 111 ust. 5 ustawy - Prawo o szkolnictwie wyższym jest tak skonstruowany, że jego wykładnia gramatyczna może prowadzić do niezasadnego wniosku, iż nauczyciel

akademicki zatrudniony w szkole zawodowej sam decyduje, czy uczestniczy w pracach badawczych (czyli nie ma takiego obowiązku), natomiast organ kolegialny wskazany w statucie może jedynie określić warunki ich prowadzenia, nie mogąc zobowiązać go do wykonywania takich prac (W. Sanetra [w:] Prawo o szkolnictwie wyższym. Komentarz, red. M. Wierzbowski, Warszawa 2013, art. 111). W konkluzji, jeśli w aktualnie rozpoznawanej sprawie ubezpieczona, zatrudniona na stanowisku pracownika naukowo-dydaktycznego, powinna realizować również obowiązki polegające na pracy naukowej, na co wskazuje treść umowy o pracę, statut uczelni, oraz przepisy ustawy - Prawo o szkolnictwie wyższym, to oznacza to, że nieoskładkowany przez płatnika przychód ze stosunku pracy zwany "stypendium naukowym" był przeznaczony na wynagrodzenie za realizację obowiązków umownych ubezpieczonego pracownika.

W związku z powyższym nie może być mowy o kwalifikowanym - w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. - naruszeniu przez Sąd drugiej instancji art. 111 ust. 1 pkt 2 w związku z art. 111 ust. 5 ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. - Prawo o szkolnictwie wyższym w związku z § 1 ust. 1 Statutu Wyższej Szkoły.

W odniesieniu do przedstawianych problemów prawnych, Sąd Najwyższy w sprawie II USKP 21/22 rozstrzygnął również, że w przypadku wypłacanych przez skarżącą stypendiów naukowych w rozumieniu art. 21 pkt 39 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, trudno uznać te świadczenia za przychód ze stosunku pracy zwolniony z oskładkowania. Zgodnie z § 1 rozporządzenia z dnia 18 grudnia 1998 r., podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe stanowi przychód w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym od osób fizycznych, osiągniany przez pracowników u pracodawcy z tytułu zatrudnienia w ramach stosunku pracy, z zastrzeżeniem art. 18 ust. 2 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych oraz § 2 tego rozporządzenia. Przepisy te zawierają zamknięty katalog wyłączeń przedmiotowych, to jest rodzajów przychodów ze stosunku pracy, które zwolnione są z oskładkowania. Katalog ten powinien być ściśle interpretowany. W judykaturze Sądu Najwyższego przyjmuje się, że prawo ubezpieczeń społecznych jest - ze swych założeń - prawem ścisłym i sformalizowanym, opartym na bezwzględnie obowiązujących normach, z wyłączeniem możliwości ich interpretowania z

uwzględnieniem obowiązujących w prawie cywilnym reguł słuszności. Powoduje to konieczność ścisłego wykładania jego przepisów (por. np. uchwałę składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 21 kwietnia 2010 r., II UZP 1/10, OSNP 2010 nr 21-22, poz. 267; wyroki Sądu Najwyższego z dnia 14 grudnia 2005 r., III UK 120/05, OSNP 2006 nr 21-22, poz. 338; z dnia 26 lipca 2011 r., I PK 22/11, OSNP 2012 nr 19-20, poz. 235; z dnia 19 grudnia 2012 r., I UK 320/12, LEX nr 1308047). Skoro zatem katalog dostępnych w § 2 wyłączeń należy wyklądać ściśle, to trzeba przyjąć, że nie są zwolnione z oskładkowania świadczenia niewymienione w tym katalogu, a nie wymieniono w nim stypendiów naukowych.

W dalszej kolejności Sąd Najwyższy (w sprawie II USKP 21/22) miał na względzie, że zgodnie z art. 21 ustawy o podatku dochodowym, z podatku dochodowego zwolnione zostały określone przychody. Zwolnienie takie nie oznacza, że przychody te przestają być przychodami w rozumieniu art. 12 ust. 1 tej ustawy. Z kolei art. 4 pkt 9 ustawy systemowej odsyła do pojęcia przychodu w 9 rozumieniu art. 12 ust. 1 ustawy o podatku dochodowym, a nie do art. 21 tej ustawy. Zatem zakwalifikowanie określonego przychodu jako zwolnionego na gruncie art. 21 ustawy o podatku dochodowym z opodatkowania podatkiem od osób fizycznych (zwolnienie przedmiotowe), nie wyklucza uznania tego przychodu jako oskładkowanego na gruncie systemu ubezpieczeń społecznych, który posiada własną, autonomiczną regulację w zakresie wyłączenia określonego rodzaju przychodów ze stosunku pracy z podstawy wymiaru składek. Regulacją taką jest § 2 rozporządzenia z dnia 18 grudnia 1998 r., z którego treści nie wynika, że stypendia naukowe, jako przychód ze stosunku pracy, podlegają wyłączeniu z podstawy wymiaru składek. Przepisy ustawy systemowej posługują się pojęciem stypendium wyłącznie w kontekście stypendium dla osób bezrobotnych, stypendium sportowego czy stypendium doktoranckiego. Można dopatrywać się podobieństwa co do charakteru stypendium doktoranckiego do instytucji stypendium naukowego, jednak zgodnie z art. 18 ust. 4 pkt 2b ustawy systemowej, stypendia doktoranckie podlegają oskładkowaniu. Należy zatem stwierdzić, że gdyby intencją ustawodawcy było wyłączenie stypendiów naukowych z oskładkowania, to wprowadziłby uregulowanie w tym zakresie w przepisach prawa ubezpieczeń społecznych.

Wobec dokonania przez Sąd Najwyższy w sprawie II USKP 21/22 wykładni przepisów, które stały się przedmiotem rozbieżności w orzecznictwie, okoliczność ta (wskazywana rozbieżność) nie uzasadnia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 listopada 2022 r., II USK 9/22, dotychczas niepublikowane). Stwierdzając, że nie zachodzą przyczyny przyjęcia skargi, określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy postanowił zgodnie z art. 398⁹ § 2 k.p.c. (pkt 1). Rozstrzygnięcie zawarte w pkt 2. postanowienia ma podstawę w art. 102 k.p.c.

[SOP]

r.g.